

B A N E K R Ó N I K Á K

Hetedik könyv

A Dumort Hotel
bukása

fine selection

CASSANDRA CLARE
MAUREEN JOHNSON

CASSANDRA CLARE
MAUREEN JOHNSON

B A N E K R Ó N I K Á K

Hetedik könyv

A Dumort Hotel bukása

1977. július

— **M**IVEL FOGLALKOZIK? – kérdezte a nő.

– Ezzel-azzal – felelte Magnus.

– És követi a divatot? Úgy néz ki, mint aki követi.

– Nem. Én magam vagyok a divat.

A megjegyzés kissé öntelt volt talán, Magnus mégis elvarázsolta vele útitársát a repülőn. A boszorkánymester valójában a szavaival igyekezett próbára tenni a nőt, akit mintha bármi képes lett volna elvarázsolni: az előtte lévő ülés háta, a saját körmei, a pohara, a haja, a többi utas haja, a hányós zacskó...

Csak egy órája repültek, de az útitárs már négyszer járt a mosdóban. Minden egyes alkalommal előkerült pár pillanat után, vadul dörzsölte az orrát, és láthatóan rángatózott. Most Magnus fölé hajolt, hosszú szőke haja belelógott a boszorkánymester

pezsgőspoharába, nyakáról áradt az Eau de Guerlain illata. Az orrán halványan még mindig látszott a fehér por csíkja.

Magnus pár pillanat alatt letudhatta volna ezt az utat, ha egyszerűen átlép egy portálon, de volt valami kellemes a repülésben. A gépek elbűvölőek, intimek és lassúak voltak. És új emberekkel lehetett találkozni. Magnus szeretett új emberekkel találkozni.

– De a ruhája! – szólt a nő. – Mi ez?

Magnus végignézett a kelleténél egy számmal nagyobb piros és fekete kockás PVC-öltönyén, meg alatta a szakadt pólóján. Az ilyesféle öltözék nagyon menőnek számított a londoni punkok között, New York azonban egyelőre nem tartotta a lépést.

– PR-os vagyok. – A nő láthatólag meg is feledkezett az iménti kérdéséről. – Diszkóknak és kluboknak dolgozom. A legjobb kluboknak. Itt lesz valahol.

Beletúrt hatalmas táskájába, aztán egy pillanatra megállt a keze, ahogy ráakadt a cigarettájára. Elővett egy szálát, a szájába dugta, és meggyújtotta, majd tovább kutatott, amíg végül elő nem került a teknőspáncélból készült kis névjegykártyatartója. Felpattintotta, és kiválasztott egy kártyát, rajta a felirattal:

ELECTRICA

– Jöjjön el! – mondta, és megkocogtatta a kártyát hosszú, vörös körmével. – Jöjjön csak el, most fog megnyílni. Aaaaanyival jobb, mint a Studio 54. Ó! Bocsásson meg egy percre! Kér? – Egy kis fiolát tartott a tenyerében.

– Nem, köszönöm.

Ezzel a nő feltápászkodott a helyéről, és a táskájával orrba vágta Magnust, ahogy ismét megindult a fürdőszoba felé.

A mondénokat újabban megint nagyon elkezdtek érdekelni a kábítószeresek. Különböző időszakok követték egymást. Most a kokainon volt a sor. Nem látott ennyit az anyagból a századforduló óta, amikor mindenbe tettek belőle: a tonikokba, a főzetekbe, még a Coca-Colába is. Magnus egy darabig azt hitte, végre megfeledeztek erről a szerről, de lám, mostanság újra hódított.

Magnust sosem érdekelték a kábítószeresek. A jó borra bármikor vevő volt, de a főzeteket, a porokat és a tablettákat messzire elkerülte. Bedrogozva nem lehetett varázsolni. A kábítószeresek különben is unalmasak voltak. Reménytelenül, kibírhatatlanul unalmasak. A drogok vagy túlságosan eltompították, vagy túlságosan felpörgették őket, ráadásul másról sem tudtak beszélni, csak arról, hogy milyen szerre vannak éppen rákattanva. Aztán vagy végigcsinálták a leszokás szörnyűséges folyamatát, vagy meghaltak. Nem létezett középút a számukra.

Mint a mondénok minden hóbortjának, ennek is vége szakad egyszer. Remélhetőleg hamarosan. Magnus lehunyta a szemét, és úgy döntött, átalussza az utazást az Atlanti-óceán fölött. Maga mögött hagyta Londont. Ideje volt hazatérni.

Amikor kilépett a JFK repülőtér épületéből, Magnusnak azonnal eszébe jutott, miért utazott el New Yorkból a két évvel korábbi nyáron. Mocskosul meleg tudott lenni az évnek ebben a szakában.

A hőmérséklet elérte a 38 fokot, és a kerozin meg a kipufogógázok szaga elkeveredett a városszéli mocsarak kipárolgásával. Magnus tudta, hogy az a bűz csak rosszabb lesz.

Hangos sóhajjal beállt a taxira várakozók sorába.

A kocsi olyan kényelmes volt, amilyen egy napsütötte fémdoboz csak lehetett; a verejtékező sofőr szaga csak sűrűbbé tette a levegőt.

– Hová, öregem? – kérdezte a férfi, miközben végigmérte Magnus öltözékét.

– A Christopher és a Hatodik sugárút sarkára.

Válaszul a sofőr mordult egyet, elindította az órát, és besoroltak a forgalomba. A sofőr szivarjának füstje egyenesen Magnus arcába szállt. A boszorkánymester felemelte egy ujját, és kiterelte az ablakon.

A JFK-ről Manhattanbe vezető különös út családias környékek és kietlen tájak között kanyargott, de még pár jókora kiterjedésű temető mellett is elhajtottak. Régestelen-régi hagyomány volt ez. A halottakat a városon kívül helyezték el – de azért nem túl messze. Londont, ahonnan éppen az imént érkezett meg, csupa öreg temető vette körül. Pár hónappal korábban Pompejiben járt, ahol egy egész utcát szenteltek a holtaknak; a sírok egészen a városfalig sorakoztak. New York lakónegyedein és temetőin túl a zsúfolt gyorsforgalmi út végén a távolban ott ragyogott Manhattan. Ahogy leszállt az est, sorra gyúltak ki a tornyok fényei. A halálból az életbe tartottak.

Magnusnak nem állt szándékában ilyen sokáig távol maradni a várostól. Eredetileg csak egy kurta utazást tervezett Monte

Carlóba... Aztán ahogyan az ilyenkor lenni szokott, elhúzódtak a dolgok. Egy Monte Carló-i hétből két hét lett a Riviérán, abból egy hónap Párizsban, két hónap Toszkánában, majd pedig egy Görögországba tartó hajón kötött ki, hogy aztán végül Párizsban töltsön egy teljes nyarat. Utána egy kis Róma következett, aztán London...

Az ember néha elutazik véletlenül két évre. Előfordul.

– Honnan való? – kérdezte a sofőr a visszapillantó tükörből figyelve Magnust.

– Ó, hát innen-onnan. Leginkább innen.

– Maga New York-i? Nem volt itthon? Úgy néz ki, mint aki sokáig távol volt.

– Egy jó darabig.

– Hallott a gyilkosságokról?

– Rég nem olvastam újságot – felelte Magnus.

– Valami zakkant figura. Sam fiának hívja magát, de negyvennégy kaliberes gyilkosnak is nevezik. Szerelmespárokat lő le. Beteg egy rohadék. Nagyon beteg. A zsaruk még nem kapták el. Nem is tesznek semmit. Beteg egy rohadék! Tele van velük a város. Nem kellett volna visszajönnie.

A New York-i taxisofőrök mindig napsütést csempésznek az ember életébe.

Magnus a Hatodik sugárút és a Christopher Street fákkal szegélyezett sarkán szállt ki, a West Village szívében. Még így, este is fullasztó volt a hőség, bár a jelek szerint ez is csak fokozta a

bulihangulatot a környéken. A West Village érdekes hely volt, mielőtt elment. Úgy tűnt, a távollétében tetőfokára hágott a jókedv. Jelmezes emberek járkáltak az utcán, a szabadtéri kávézókban hemzsegték a vendégek. A karnevál-atmoszférát Magnus már első pillantásra is vonzónak találta.

A boszorkánymester lakása az utcában sorakozó téglaházak egyikének harmadik emeletén volt. Belépett a kapun, és könnyedén szökellve, vidáman sietett fel a lépcsőn. A saját emeletére érve jókedve azonnal alábbhagyott. Először is a rémes, erős bűz tűnt fel neki az ajtaja előtt – mintha valamilyen rothadó étel szaga keveredett volna el egy borzéval és mindenféle egyébbel, amit nem is igazán szeretett volna azonosítani. Az ő lakásában nem lehetett bűdös! Nála tiszta padló, virágok és füstölők illata töltött be mindent. A zárba illesztette a kulcsot, az ajtó azonban csak nem akart könnyedén kinyílni. Határozottan neki kellett feszülnie. Amikor végül bejutott, azonnal nyilvánvaló lett, mi történt: az ajtót üres borosüvegekkel teli ládák torlaszolták el. Magnus meglepetésére a tévé is be volt kapcsolva. A kanapén négy vámpír terpeszkedett, és egy rajzfilmet bámultak bambán.

Első ránézésre nyilvánvaló volt, hogy vámpírok; az arcukból minden szín elszőkött, és csak heverték ott ernyedten. Még azal sem törődtek, hogy letöröljék a vért a szájuk sarkáról; a vörös folyadék mindannyiuknak foltokban száradt rá az arcára. A lemezjátszón forgott egy korong. Valamikor korábban már lejárt, a tű elakadt az utolsó üres barázdában, és sértődötten sziszegett.

Csak az egyik vámpír fordult meg, amikor belépett.

- Maga meg kicsoda? – kérdezte.
- Magnus Bane vagyok. Ez az én lakásom.
- Ó!

A nő tovább nézte a rajzfilmet.

Amikor Magnus két évvel korábban elutazott, egy bizonyos Mrs. Milligan bízott meg vele, hogy vigyázzon a lakásra. Havonta pénzt is küldött neki a számlákra és a takarításra. A számlákkal nyilván nem is volt gond, az áramot nem kapcsolták ki. De a takarítás elmaradt, és feltehetőleg nem Mrs. Milligan invitálta ide ezt a négy vámpírt, hogy szétverjék a lakást. Magnus akármerre lépett, rombolást és pusztítást látott. Az egyik konyhai szék darabokra törve hevert a padlón, a többin halomban álltak az újságok meg a különféle magazinok. A hamutartók megteltek, és újakat kellett rögtönözni helyettük, de még a tányérokon is cigarettacsikkek és hamu éktelenkedtek. A nappaliban féloldalasan lógtak a szakadt függönyök. Minden ferdén állt, egy csomó holmi pedig egyszerűen eltűnt. Magnus számos gyönyörű tárgyat gyűjtött össze az évek során. Tekintetével kedvenc sévres-i porcelánját kereste, amit a nappaliban tartott egy asztalon. Természetesen nem volt sehol. Ahogyan az asztal sem.

– Nem szeretnék udvariatlan lenni – szólta Magnus, miközben szomorúan méregetett egy bűzlő szemétkupacot egyik kedvenc perzsaszőnyegének sarkán –, de megkérdezhetném, mit kerestek a lakásomban?

A vámpírok homályos tekintettel néztek maguk elé.

– Itt lakunk – felelte a kanapé végén ülő lány, aki képes volt rá, hogy elfordítsa a fejét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem – felelte Magnus. – Éppen az imént említettem, hogy itt én lakok.

– De maga nem volt sehol. Szóval beköltöztünk.

– Hát most visszajöttem, szóval új helyet kell keresnetek magatoknak.

Nem érkezett válasz.

– Akkor világosabban fogalmazok. – Magnus a tévékészülék elé állt, ujjai között kék fény cikázott. – Ha itt vagytok, nyilván tudjátok, kivel van dolgotok. Azt is tudjátok, mire vagyok képes. Talán idézzek meg valakit, aki segít elvánszorognotok innen? Vagy nyissak egy portált, és küldjelek el benneteket Bronx, Ohio vagy netán Mongólia legtávolabbi sarkába? Hol szeretnétek kötni?

A kanapén terpeszkedő vámpírok egy-két percig nem szóltak egy szót sem, de aztán sikerült összenézniük. Valamelyik mordult egyet, aztán egy másik is, végül rettenetes nehézségek árán sorra feltápáskodtak.

– A cuccaitokkal ne foglalkozzatok – mondta a boszorkánymester. – Utánatok küldöm őket. A Dumontba?

A vámpírok rég a balsorsú Dumont Hotelban tanyáztak. A New York-iaikat általában ott lehetett megtalálni.

Magnus közelebbről is megnézte magának a lakásfoglalókat. Soha nem látott még hozzájuk hasonló vámpírokat. Mintha... betegnek tűntek volna. Pedig a vámpírok nem igazán szoktak megbetegedni. Éhesek lehettek, de betegek nem. Pedig ezek a vámpírok táplálkoztak, a bizonyíték ott volt az arcukon. És sokat rángatóztak is.